BYLO NEBYLO

pokračování

Sbírka pohádek

Pavel Kostka

PPKPP

Bylo nebylo – pokračování

Žánr: pohádková próza

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Rok vydání: 2026

Pokračování inspirované pohádkovým souborem Boženy Němcové *Bylo nebylo*.

Toto dílo není dílem původní autorky.

ISBN - 978-80-909910-4-0

Právní ujednání

Toto dílo je autorským pokračováním inspirovaným pohádkovým souborem *Bylo nebylo* od Boženy Němcové. Jedná se o původní tvorbu autora Pavla Kostky PPKPP.

Toto dílo **není** dílem původní autorky, **není** její adaptací, přepisem ani rozšířením a **není** s ní nijak spojeno. Veškeré postavy, motivy a příběhové prvky jsou zpracovány jako samostatná autorská interpretace a jsou chráněny autorským právem.

Jakékoliv neoprávněné kopírování, šíření, úpravy, digitalizace, převod do jiných formátů či komerční využití tohoto díla bez předchozího písemného souhlasu autora je zakázáno.

Autor neodpovídá za jakékoliv následné použití textu třetími osobami ani za jeho úpravy provedené bez jeho vědomí.

Všechna práva vyhrazena © 2026 Pavel Kostka – PPKPP.

ISBN - 978-80-909910-4-0

Anotace: Bylo nebylo – pokračování

Bylo nebylo – pokračování je rozsáhlý soubor nových pohádkových příběhů inspirovaných duchem a poetikou klasického díla Boženy Němcové. Každá pohádka vyrůstá z tradice, ale kráčí vlastní cestou. V krajinách plných pramenů, mostů, zvonů, lesů a zlatých luk se odehrávají příběhy o odvaze, pokoře, lidskosti a síle společného díla.

Hrdinové těchto pohádek nejsou jen postavy z dávných časů, ale také lidé, kteří se učí chránit krajinu, naslouchat jeden druhému a hledat světlo tam, kde se zdá být tma. Každý příběh je samostatný, přesto všechny dohromady tvoří jeden velký kruh – kroniku o tom, že i nejmenší čin může změnit svět, když je vykonán s dobrým úmyslem.

Tato kniha není přepisem ani úpravou původního díla, ale novým autorským pokračováním, které vzdává hold tradici české pohádky a zároveň ji rozvíjí směrem k současnému čtenáři. Je určena všem, kdo věří, že pohádky nejsou jen pro děti, ale pro každého, kdo chce na chvíli vstoupit do světa, kde dobro má váhu a kde se příběhy stávají mosty mezi lidmi.

Obsah

Bylo nebylo – pokračování
Autor: Pavel Kostka – PPKPP
Právní ujednání
Anotace: Bylo nebylo – pokračování
Paleček: pokračování
Perníková chaloupka: pokračování
Smolíček: pokračování
O slepičce a kohoutkovi: pokračování
Chytrá horákyně: pokračování
Dvanáct měsíčků: pokračování
Otesánek: pokračování
Popelka: pokračování
O třech přadlenách: pokračování
O perníkové chaloupce: pokračování
O čertovi: pokračování
Zlatovláska: pokračování
Princezna se zlatou hvězdou: pokračování
Vodník: pokračování
Kocour v botách: pokračování
Křišťálové srdce: pokračování
Údolí zvonů: pokračování
Lesní kronika: pokračování
Zlatá louka: pokračování
Stříbrný pramen: pokračování
Hvězdný most: pokračování

Závěrečný kruh: pokračování
Bonus: Světlo pramene: pokračování
Poslední verš: pokračování
Poděkování čtenářům a pozvání k další četbě
Závěrečné slovo autora

Paleček: pokračování

Paleček se vrátil do své chalupy s prstenem na palci a s písní v srdci, ale klid mu dlouho nevydržel, protože svět kolem něj byl plný tichých volání a drobných nespravedlností které čekaly na to aby je někdo uviděl a napravil; jednoho jarního rána když se rosa ještě třpytila na stéblech trávy a slunce teprve začínalo prosvítat mezi větvemi starých lip přišel k jeho dveřím malý chlapec s očima jako dvě studánky a v rukou držel prázdný pytlík; chlapec vyprávěl že v nedalekém údolí se ztratila voda ze studánky která zásobovala políčka a že bez ní usychají sazenice a lidé se bojí že přijdou o úrodu; Paleček neváhal a vydal se s chlapcem na cestu protože věděl že i malý čin může mít velký dopad; cesta vedla přes louky kde květy šeptaly a přes les kde stromy znaly staré písně a každé zvíře mu dalo radu nebo kousek potravy; u studánky našel jen vyschlou jámu a kolem ní stopy které vypadaly jako stopy velkého zvířete a zároveň jako stopy malých nožiček; Paleček se sklonil a naslouchal a v hluku ticha rozeznal slabé bublání které přicházelo z podzemí; pod kamenem u okraje studánky objevil malý otvor a když do něj nahlédl spatřil světélko které se pohybovalo jako malý plamínek; z otvoru vystoupila bytost menší než liška a větší než myš s očima moudrými jako staré knihy a s hlasem který zněl jako kapky deště; byla to strážkyně pramenů která mu řekla že pramen byl ukraden ne zlým úmyslem ale z nepozornosti a z toho že lidé přestali pamatovat staré dohody mezi nimi a přírodou; kdysi dávno lidé slibovali že budou prameny chránit a vyměňovat za to písně a příběhy které prameny živí a když sliby utichly pramen ztratil svou sílu; Paleček se zamyslel a rozhodl se že pramenu vrátí hlas a paměť; začal sbírat příběhy od starých i mladých od těch kteří pamatovali a od těch kteří zapomněli a u ohňů a pod širým nebem vyprávěl příběhy o tom jak voda dává život a jak se má s ní zacházet; lidé se postupně začali scházet a zpívat a vzpomínat a s každou písní se voda v prameni znovu probouzela; ale nebylo to jen o písních protože pramen potřeboval i činy a tak Paleček organizoval sousedskou práci aby se kolem studánky vyčistilo koryto a zasadily se nové bylinky které vodu chrání; když byla práce hotova pramen znovu vytryskl a voda se vrátila na pole a do

studní a lidé plakali radostí; Paleček se usmál ale věděl že jeho úkol nekončí protože svět je plný zapomenutých slibů; od té doby putoval od vesnice k vesnici a sbíral příběhy a písně a učil lidi jak si vážit toho co mají a jak se o to starat; v jednom městě pomohl mlýnům které přestaly mlít protože kolo bylo zarezlé a nikdo neměl sílu ho opravit a Paleček s pomocí dětí a starců vymyslel jednoduchý mechanismus z provazů a kladek a mlýn se znovu roztočil; v jiné vesnici usmířil dva bratry kteří se hádali o hranice polí tím že jim připomněl jak jejich otec kdysi sdílel poslední chléb s cizincem a jak se smích a práce spojily v lepší sklizeň; jeho sláva rostla ne proto že by hledal chválu ale protože lidé viděli že malý člověk může měnit velké věci; jednou v noci když měsíc stál vysoko a stíny se táhly dlouhé jako staré příběhy potkal Paleček v lese starou ženu která sbírala houby a která mu nabídla misku polévky a v ní kousek chleba který voněl jako domov; žena mu řekla že je to čarodějka která zná jazyky zvířat a že mu dá dar pokud slíbí že nikdy nezapomene na to co ho učí srdce; Paleček přijal dar který nebyl zlatý ani stříbrný ale byl to dar pozornosti a schopnosti slyšet i to co není vysloveno; s tímto darem dokázal rozumět sténání stromů když jsou nemocné a smíchu potoka když je šťastný; díky tomu našel ztracené ovce které se zatoulaly do bažiny a pomohl starému pekaři najít recept na chléb který se nikdy nepřipálil; ale jak rostla jeho moc rostly i zkoušky protože ne každý měl rád změnu; v jednom městě se objevil bohatý obchodník který chtěl postavit vysoké zdi kolem svých polí a zakázat lidem vstup do lesa protože chtěl prodávat dřevo a bylinky jen za vysokou cenu; lidé se báli a někteří se nechali koupit ale Paleček věděl že pravda a spravedlnost nejsou na prodej; v noci se vplížil do obchodníkova domu a místo aby kradl nebo ničil vzal staré listiny které dokazovaly že les patří všem a které obchodník zatajil; přinesl je na shromáždění a když lidé viděli pravdu začali si znovu vážit svých práv; obchodník se rozhněval ale nemohl čelit jednotě lidí kteří si připomněli staré dohody; nakonec se musel vzdát a les zůstal otevřený pro všechny; Paleček se stal mostem mezi lidmi a přírodou mezi starými sliby a novými činy a jeho příběhy se šířily jako semena; děti ho milovaly protože jim ukazoval že odvaha není v tom být velký ale v tom být laskavý a vytrvalý; staří mu děkovali protože jim připomněl mládí a radost z práce; a když jednou usedl u pramene který zachránil a díval se na

hladinu vody která odrážela hvězdy, uvědomil si že každý příběh který vypráví je jako kapka která doplňuje pramen a že dokud budou lidé vyprávět a jednat, pramen nikdy nevyschne; tak žil dál a dál ne jako pán ale jako ten kdo spojuje a učí a jeho jméno se stalo písní kterou si lidé šeptali u ohňů a která připomínala že i ten nejmenší může nést světlo v temnotě.

Perníková chaloupka: pokračování

Perníková chaloupka zůstala stát uprostřed lesa, ale už nebyla temným místem plným hrozby, byla to chaloupka, která voněla po cukru a po teple, a děti z vesnice se k ní scházely nejen proto, že v ní kdysi žila zlá čarodějnice, ale protože se stala místem, kde se učilo péct a kde se vyprávěly příběhy; po tom, co se Jeníček a Mařenka vrátili domů a jejich život se pomalu srovnal, rozhodli se, že perníkovou chaloupku neopustí, že ji opraví a promění v něco, co bude sloužit všem, a tak se do práce pustili s pílí a s radostí, Mařenka vymetla popel z kamen a Jeníček přinesl nové trámy a prkna, sousedé přispěli střechou a stará pekařka z vesnice, která znala tajemství kynutého těsta, přišla a naučila je, jak z perníkového těsta udělat něco, co nezpůsobí, že se lidé zblázní, ale co zahřeje a potěší; chaloupka se proměnila v malou pekárnu a dílnu, kde se děti učily míchat mouku s medem a kořením, kde se zpívalo při hnětení a kde se vyprávěly příběhy o tom, jak je důležité rozpoznat dobro od zla, protože i sladké může svádět k chamtivosti; zpráva o perníkové chaloupce se rozšířila daleko za hranice lesa a lidé přicházeli s dětmi, aby viděli místo, kde kdysi stála past, a teď stála naděje, ale s příchodem lidí přišly i nové zkoušky, protože ne každý, kdo přicházel, měl čisté úmysly, přišel obchodník s vozy plnými lákadel a nabízel perníkové figurky, které prý byly vyrobeny podle starých receptů, ale ve skutečnosti byly plné levných přísad a kouzla, které měly lidi přimět kupovat více a více, Mařenka a Jeníček cítili, že to není správné, a tak se rozhodli, že budou učit lidi rozpoznávat pravé perníkové umění, že nebudou prodávat věci, které klamou, a že budou dávat přednost poctivosti před ziskem; jedné noci, když měsíc stál vysoko a stíny stromů se protahovaly jako dlouhé prsty, přišla k chaloupce dívka s očima plnými slz, její otec byl nemocný a peníze na léky chyběly, dívka prosila o kousek perníku, který by mohl přinést útěchu, Mařenka jí dala celý bochník a Jeníček přidal med a bylinky, které znala stará pekařka, a dívka odešla s nadějí, a když se vrátila, otec byl zdravější, protože perník nebyl jen jídlem, byl to symbol péče a sdílení; tak se pekárna stala místem, kde se léčila nejen těla, ale i srdce, a lidé si začali uvědomovat, že sladkost bez lásky je prázdná, zatímco kousek

sdíleného chleba může být léčivější než drahé léky; ale jak rostla sláva perníkové chaloupky, objevily se i závistivé pohledy, v jedné vesnici žil muž, který měl mnoho polí a málo radosti, jeho srdce ztvrdlo a on začal plánovat, jak by mohl perníkovou chaloupku ovládnout, aby z ní vytěžil zisk, poslal své posly, aby kupovali recepty a tajemství, ale Mařenka a Jeníček věděli, že tajemství není v jedné ingredienci, ale v tom, jak se k těstu přistupuje, v písni, kterou si lidé zpívají při práci, v příbězích, které se vyprávějí u pece, a tak když přišli poslové s penězi, odpověděli, že perníková chaloupka není na prodej; muž se rozzlobil a rozhodl se, že chaloupku zničí, poslal noci plné větru a hluku, aby lidé z vesnice ztratili odvahu, ale chaloupka stála pevně, protože byla postavena z práce a přátelství, a když přišel den, kdy muž sám přišel do vesnice, aby si vynutil své, našel místo plné lidí, kteří stáli bok po boku, a viděl děti, jak se smějí a jak si navzájem podávají kousky perníku, a v tom okamžiku se mu něco v srdci pohnulo, vzpomněl si na dětství, na matku, která mu jednou dala poslední krajíc chleba, a jeho hněv se rozplynul jako mlha, on poklekl a prosil o odpuštění, a Mařenka mu podala ruku, protože věděla, že odpuštění je silnější než pomsta; čas plynul a perníková chaloupka se stala školou, kde se učilo nejen péct, ale i naslouchat, děti se učily číst z písní a z příběhů, starci vyprávěli o tom, jak se dříve žilo, a mladí přidávali nové písně, které mluvily o tom, jak se svět mění, a tak se tradice spojila s novými nápady; jednou přišel do chaloupky cizinec s pláštěm posetým hvězdami, tvrdil, že cestuje světem a sbírá chutě a vůně, a přinesl s sebou semínka zvláštních bylin, které prý mohou perník učinit nezapomenutelným, Mařenka a Jeníček byli zvědaví, ale opatrní, cizinec jim ukázal, jak se byliny mísí, a jak se při správném čase přidají do těsta, ale také řekl, že byliny rostou jen tam, kde je srdce otevřené, a tak je posadil kolem chaloupky a učil děti, jak se o ně starat, a děti se učily trpělivosti, protože byliny nevyrostou přes noc, a tak se naučily, že dobré věci potřebují čas; jednoho léta přišla do vesnice sucha a úroda byla ohrožena, lidé se báli, že perníková chaloupka ztratí svou zásobu medu a mouky, ale Mařenka navrhla, aby se lidé spojili a sdíleli to, co mají, a tak se stalo, že sousedé přinesli semínka, jiné přinesly mléko a někdo přinesl staré zásoby medu, a když se pekárna znovu rozhořela, vůně se rozlétla po kraji a lidé si uvědomili, že společná práce je silnější než strach; v tom čase se také objevila

skupina dětí, které nikdy nepoznaly domov, byly to děti tuláků a poutníků, a Mařenka je přijala, naučila je péct a vyprávět příběhy, a děti našly místo, kde mohly být bezpečné, a tak se perníková chaloupka stala domovem pro ty, kdo ho potřebovali; ale i v takovém ráji se objevily malé zkoušky, protože někdy se lidé nechali unést pýchou, a tak se stalo, že jeden z mladíků, který se naučil péct nejkrásnější figurky, začal je prodávat za vysoké ceny a zapomněl, že umění má sloužit lidem, ne obohacovat jednoho, Mařenka ho potkala u pece a mluvila s ním dlouho do noci, připomněla mu, jak začínal, jak mu pomohla stará pekařka, a mladík si vzpomněl, že radost z pečení je v tom, že vidíš, jak se lidé usmívají, a tak snížil ceny a začal učit ostatní, protože pochopil, že sdílení umění je větší odměnou než zlato; roky plynuly a Jeníček s Mařenkou zestárli, jejich vlasy zbělaly jako mouka na stole, ale jejich oči zůstaly jasné, protože věděli, že jejich práce má smysl, jednou, když seděli u pece a poslouchali smích dětí, přišla k nim dívka, která kdysi přinesla bochník pro svého nemocného otce, a přinesla s sebou malého chlapce, který se narodil v noci, kdy pramen vody v lese znovu ožil, a dívka řekla, že chce, aby chlapec vyrůstal v místě, kde se učí lásce a práci, a Mařenka s Jeníčkem se usmáli, protože věděli, že jejich dílo bude pokračovat; a tak perníková chaloupka žila dál, nebyla to už chaloupka plná nebezpečí, ale místo, kde se učilo, kde se léčilo, kde se sdílelo, a kde se pamatovalo, že sladkost je krásná jen tehdy, když je doprovázena laskavostí, a děti, které se učily u pece, rostly a odcházely do světa s kouskem perníku v kapse a s písní na rtech, aby šířily to, co se naučily, a když někdo přišel a ptal se, odkud pochází ta zvláštní vůně a ten zvláštní klid, lidé odpovídali, že to je dar perníkové chaloupky, dar, který se nedá koupit, dar, který se dává dál, a tak se příběhy o perníkové chaloupce staly písní, kterou si lidé šeptali u ohňů, písní o tom, že i z temného místa může vyrůst světlo, když se lidé rozhodnou být lepší.

Smolíček: pokračování

Smolíček se vrátil do své chalupy s rukama černýma od sazí a s úsměvem který mu zůstal i přes všechny starosti protože věděl že jeho důvtip a šikovnost mu otevřely dveře do světa který byl větší než ten kout u pece kde vyrůstal a přesto blízký srdci; lidé z vesnice ho vítali jako zázrak a děti ho obklopovaly s otázkami na to jak to udělal a on jim vyprávěl o tom jak někdy stačí pozorovat a naslouchat a že největší kouzlo je v tom umět se smát i když je těžko; ale klid netrval dlouho protože do kraje přišla zpráva že řeka která protékala údolím se změnila a že mlýn přestal mlít a že rybám se nedaří a že z polí mizí úroda; lidé se báli že to je kletba a že snad někdo zlé síly přivolal ale Smolíček se nedal vyděsit pověrami on věřil v práci a v rozum a tak se vydal k řece aby zjistil co se děje; u břehu našel stopy které vypadaly jako stopy velkých kol a zároveň jako stopy malých nožiček a když se sklonil uviděl v bahně drobné kousky skla a kovu které někdo sem házel a které zanesly koryto a změnily proudění vody; Smolíček pochopil že příčina je lidská a že stačí najít toho kdo hází a přesvědčit ho nebo mu zabránit; šel tedy do města kde žil bohatý obchodník který stavěl nové mlýny a sklady a který si myslel že může měnit tok řeky podle svých plánů aby získal více vody pro své nádrže; obchodník měl stráže a papíry a úřední listiny a lidé se báli mu odporovat ale Smolíček věděl že papíry nejsou silnější než pravda a že někdy stačí ukázat lidem co se stane když se příroda zraní; v noci se vplížil k obchodníkovu dvoru a našel tam mapy a plány a mezi nimi i dopis který dokazoval že obchodník tajně odkláněl potoky aby naplnil své nádrže a že posílal lidi aby házeli odpad do koryta; Smolíček vzal dopis a přinesl ho před shromáždění vesnic a města a když lidé viděli důkazy rozhořeli se a přišli k obchodníkovi požadovat vysvětlení; obchodník se snažil lhát a kupovat svědky ale Smolíček přivedl i rybáře a mlýnského mistra a starou ženu která znala staré prameny a ta vyprávěla jak se voda chová a jak se s ní má jednat a lidé si začali uvědomovat že jejich život závisí na tom co dělají s krajinou; obchodník byl přinucen vrátit odpadky a upravit své nádrže a slíbil že už nikdy nebude měnit tok bez svolení všech a Smolíček se stal hrdinou který ukázal že i ten nejmenší může

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Bylo nebylo – pokračování **.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.